

Hồi Thứ Ba Mười Lăm

ÂM MƯU LIÊN KẾT NGOẠI BANG

T rời rặng sáng...

Bấy giờ mặt mũi Dương Sơn Kiệt rất tiêu tụy, u sầu và trở nên nóng tính.

Giang sơn sắp đoạt trong tay thì đã bị Tiểu Tà đánh phá giải tỏa cuộc bao vây, luôn cả uy phong của một vị cầm đầu cấm y vệ cũng đã bị tước mất.

Thất bại ê chề! May có người Hắc y cứu được mạng hãn, nhưng mãi một tháng sau người Hắc y mới trở lại thăm tin tức.

Dương Sơn Kiệt nổi giận:

– Người tại sao không tăng chi viện để đến nỗi thất bại như vậy?

Người Hắc y chỉ mỉm cười, không trả lời, bưng ly trà trên tay uống một hớp xong mới chậm rãi:

– Dương thống lĩnh! Chuyện qua một tháng rồi, ông chưa hết tức giận sao?

Dương Sơn Kiệt nói:

– Mối hận thù này ta làm sao quên được?

Người Hắc y bỏ ly trà xuống, nói:

– Ông chưa nói rõ cho tôi biết có người ngoài tham gia vào chuyện này.

Dương Sơn Kiệt cau mày:

– Bốn chức liên kết với nhiều người, có gì không đúng?

– Nhưng ít ra ông cũng phải cho tôi biết chứ?

Dương Sơn Kiệt nói:

– Bọn nó là người của Phiên bang. Nhưng có oán thù gì với người, làm sao ta biết được?

Người Hắc y cười nhạt:

– Nếu có thù hận thì làm sao hợp tác?

Dương Sơn Kiệt bức bối:

– Ta thấy là người cố tình báo phục mới rút tay đứng bàng quang như vậy.

– Không sai!

– Người...

Người Hắc y cười:

– Tôi xưa nay không tin tưởng ngoại bang.

Dương Sơn Kiệt nói:

– Cho nên người không hài lòng chúng nó xía vào chuyện này chứ gì?

Người Hắc y nói:

– Nếu ta muốn hại người thì đâu có cứu người thoát hiểm.

Dương Sơn Kiệt nghe nói có lý nên không hỏi tới nữa mà quay qua chuyện khác:

– Bọn nó rớt cuộc cùng với người có thù oán gì?

Người Hắc y nói:

– Chúng ta cũng đã từng hợp tác, sau này chúng nó lại chia rẽ ra.

Dương Sơn Kiệt nói:

– Bọn nó rất giữ lời hứa.

Người Hắc y nói:

– Vì Vệ Tiên mà bọn chúng phải làm như vậy, chờ đến lúc ông đoạt ngôi vua, chúng nó sẽ dẫn Vệ Tiên nhập kinh. Đến lúc đó ông làm sao cùng với chúng nó tranh giành?

Dương Sơn Kiệt cảm thấy quả nhiên người ngoại bang không thể tin được, nên thắc mắc:

– Nhưng tại sao chúng nó xưa nay rất tốt?

Người Hắc y cười:

– Dương thống lãnh! Ông nên hiểu rõ cuộc chỉ là chuyện hai nước đang tranh chấp nhau. Chúng nó cũng là một lực lượng, chỉ khác về phương thức mà thôi.

Dương Sơn Kiệt không hiểu.

Người Hắc y tiếp:

– Hai bên giao đấu nhau tất nhiên một mất một còn. Chúng ta yên tĩnh chờ lúc Vệ Tiên và Kỳ Ngọc hai bên lực lượng hao tổn, chúng ta đem lực lượng chúng ta ra kết thúc, thì có gì khó khăn đâu?

Dương Sơn Kiệt nói:

– Như vậy chúng ta làm cách nào đây?

Người Hắc y nói:

– Thống lãnh vẫn triệu tập Thiên Linh Giáo, tìm cách công vào trung tâm cơ quan, sau đó dẫn binh mã Vệ Tiên đến đánh kinh thành, bắt Kỳ Ngọc làm con tin. Chờ chúng nó đánh nhau mệt mỏi, kiệt sức, chúng ta sẽ ra tay.

Dương Sơn Kiệt ngần ngại:

– Nhưng ta được người cứu thoát, e rằng chúng nó nghi kỵ, không tin tưởng ta.

Người Hắc y nói:

– Bọn chúng cũng không ngu ngốc. Dù cho biết được ông và tôi có liên kết,

mà cuộc thế thuận lợi thì chúng nó cũng vẫn dẫn quân công thành.

Dương Sơn Kiệt lại không hiểu. Người Hắc y giải thích:

– Thiên Linh Giáo cùng với Vệ Tiên là một phe. Mục đích của Vệ Tiên là chiếm giang sơn Đại Minh, không thể nào vì tôi mà bỏ cả mục đích này. Vả lại, bọn chúng tự cao, tự đắc, cũng chưa chắc tôi đã được để ý qua tầm mắt của chúng. Có hai dữ kiện này chúng ta có thể hóa giải được vấn đề rồi.

Dương Sơn Kiệt đắc ý cười:

– Vậy thì còn Dương Tiểu Tà phải đối phó làm sao đây?

Người Hắc y nói:

– Hắc có liên kết với Phiên bang, thật sự mà nói chính là hắc bị giam giữ, cho nên tôi mới nghĩ cách này.

Dương Sơn Kiệt hỏi:

– Tính theo kế hoạch của người thì vấn đề chi viện phải làm sao?

Người Hắc y nói:

– Tôi sẽ triệu tập nhân mã, mai phục tại kinh thành để tiếp sức cho ông.

Dương Sơn Kiệt gật đầu:

– Người có biết Linh Dĩ chưởng lệnh hiện ở đâu không?

– Nam Dĩ Sơn Nam Lĩnh.

Dương Sơn Kiệt lập tức ra đi.

Người Hắc y tiễn hắc khuất bóng mới quay vào, mặt lộ vẻ tự tin.

o O o

Nam Dĩ Sơn Nam Lĩnh có một căn nhà không to, thuộc về kiểu nhà xưa. Nhờ có người Hắc y chỉ dẫn nên Dương Sơn Kiệt đến đó rất dễ dàng.

Lúc trước bị Kỳ Ngọc đánh đến ói máu, hắc cùng với Nhiệm Bá đã đi gặp Linh Dĩ chưởng lệnh một lần.

Qua một tuần trà, Linh Dĩ chưởng lệnh hỏi:

– Thống lãnh muốn tấn công Chi Khả Quan sao?

Dương Sơn Kiệt đáp:

– Không sai! Chỉ cần chiếm được Chi Khả Quan thì chiếm được ải quân rồi tiến thẳng vào kinh thành. Nhưng mà ải này canh gác rất kiên cố.

Linh Dĩ chưởng lệnh nói:

– Có chúng ta âm thầm chi viện, cộng thêm binh lực của Vệ Tiên, nhất định sẽ thắng.

Dương Sơn Kiệt nói:

– Nếu được như vậy thì quá tốt.

Linh Dĩ chưởng lệnh hỏi:

– Ông còn nhân mã không?

Dương Sơn Kiệt gật đầu:

– Còn.

– Bao nhiêu?

Dương Sơn Kiệt khoác lác:

– Không nhiều nhưng rất giỏi. Đó là quân hậu thuẫn đặc biệt của bốn chức.

Linh Dĩ chưởng lệnh dò dẫm:

– Lúc nào thì công thành?

Dương Sơn Kiệt thấy đối phương đã sẵn sàng chấp nhận kế hoạch của mình, vui mừng nói:

– Ta sẽ có tin phối hợp sau. Tình hình hiện nay chưa thuận lợi.

Linh Dĩ chưởng lệnh cười:

– Dương thống lãnh! Giờ đây ông đã mất đi quan chức, nhưng hiệp ước giữa chúng ta vẫn còn. Sau này hoàng tử lấy được kinh thành, ông vẫn ngồi trên vương vị. Lão phu tuyệt đối giữ lời, ông hãy an tâm!

Dương Sơn Kiệt nói:

– Cũng vì các người giữ lời và căng đáng mọi chuyện nguy hiểm cho nên ta mới hợp tác.

– Được! Lão phu sẽ bẩm báo Giáo chủ và Vệ Tiên hoàng tử. Không lâu sẽ có kết quả.

Linh Dĩ chưởng lệnh lâu nay bị dính líu vào hoạt động của Dương Sơn Kiệt, nhưng không đem lại kết quả gì, cảm thấy mất thể diện, không dám trở về tổng đài Thiên Linh Giáo gặp Giáo chủ. Lần này có cơ hội hấn muốn dùng cơ hội này cứu vãn danh dự. Vả lại, Dương Sơn Kiệt đang bị ruồng bỏ, triều đình kết tội phản loạn, chỉ còn cách tạo phản mới bảo vệ được tính mạng. Vì vậy, sau một hồi bàn tính, Linh Dĩ chưởng lệnh cấp tốc viết thư báo tin cho Thiên Linh Giáo chủ để liên hệ với Vệ Tiên hành sự.

Thế là một trận đại chiến đang ngấm ngấm bùng nổ.

o O o

Bấy giờ, Tiểu Tà bị nhốt trong Phật điện, bảy ngày đã trôi qua.

Trong bảy ngày này Giáo chủ vẫn chưa được tin tức bên ngoài nên bức bối vô cùng. Tuy vậy, Tiểu Tà vẫn chưa kịp thi hành độc thủ.

Tiểu Tà cũng rất nóng lòng nhưng không có cách nào cởi bỏ sợi dây.

Mỗi lần dùng dao cắt xuống thì gút dây lại siết chặt hơn, tuy có tổn thương nhưng vết thương này giống như thiếu nữ gãi ngứa, không tác dụng bao nhiêu.

A Tam, A Tử cũng không khác gì mấy. Tối ngày cứ quanh quẩn nơi Phật điện, nghĩ không ra phương pháp giải thoát. Võ công bị khống chế, muốn lặn lội cũng không được, chỉ trông cậy vào Tiểu Tà có phương pháp.

Năm người hòa thượng, thủ hạ của Giáo chủ, luôn luôn theo dõi, giám sát, mỗi bữa đem thức ăn đều để ý mọi sự khác lạ.

Vào lúc canh ba, bóng đêm trùm kín, bỗng có một luồng gió nhẹ lướt qua, tiếp đó là một thân mình xà xuống như cánh chim đại bàng. Tuy nhẹ nhàng và thư thái nhưng uy phong vô cùng. Bóng đen xà xuống bên cạnh một hòa thượng, nhanh chóng điểm huyết. Chỉ thấy hai bàn tay dịu dàng và trắng nõn, dẫn theo một đạo hào quang tức khắc đã điểm luôn bốn hòa thượng còn lại.

Trong im lặng, bóng đen thờ ra một hơi nói:

– Thật may mắn!

Tiểu Tà lên tiếng.

Không sao! Không sao! Có cô nương đến đây chúng ta không còn sợ nữa.

A Tam cũng thức dậy:

– Có cứu tinh đến rồi! Chúng ta được giải thoát rồi!

A Tử nói:

– Cô nương cứu được Tiểu Tà mai một tôi làm mai để cô nương làm Bang chủ phu nhân.

Tiểu Tà tiếp:

– Đúng rồi! Trong hoạn nạn mới thấy chân tình.

Nhưng người thiếu nữ này là ai thật không ai biết, chỉ thấy nàng là một Hắc y bịt mặt.

Tại sao cô ta lại đến đây giải cứu?

Những lời trêu chọc của A Tử làm cho nàng bẽn lễn. Cũng may, nhờ tấm khăn che mặt nên không ai biết được.

Hắc y thiếu nữ mắng:

– Các người thật lẻo mép!

Tuy e thẹn, nhưng Hắc y thiếu nữ biết không thể chậm trễ, vội phóng tới không chế cơ quan Phật thủ.

A Tam, A Tử hy vọng cô nàng thành công, nhưng qua một lúc thì có biến cố.

Hắc y thiếu nữ nóng nảy:

– Bây giờ làm sao đây?

Tiểu Tà và đồng bọn nghe được câu này, niềm hy vọng như tiêu tan.

Tiểu Tà cười đau khổ:

– Cô nương, có biết hóa giải cơ quan cạm bẫy hay không? Không khéo sẽ hại chúng tôi chết sớm đấy.

A Tứ cũng rầu rĩ:

– Tôi thấy mộng làm phu nhân của cô đã tan rồi.

Hắc y thiếu nữ dậm chân:

– Dương Tiểu Tà! Anh thật kỳ lạ! Tại sao lại chạy vào đây? Sợi dây này từ xưa đến nay chưa ai từng mở ra được.

Giọng nói của Hắc y thiếu nữ buồn buồn như muốn khóc.

Tiểu Tà cố ý muốn làm thiếu nữ vui, nên nhẹ giọng:

– Chính là tôi muốn gặp cô nương nên mới vào đây. Phương pháp này rất có kết quả.

Hắc y thiếu nữ vừa giận vừa tức:

– Anh còn đùa giỡn được sao? Mở không ra thì chết cả đám, phải nghĩ cách nào thoát thân đi!

Tiểu Tà nói:

– Nếu nghĩ ra cách thoát thân thì giờ này tôi đâu còn ở đây.

Hắc y thiếu nữ thở dài:

– Dương Tiểu Tà! Anh phải biết tôi là người của Thiên Linh Giáo. Nếu muốn tôi tháo gỡ khăn mặt ra thì chúng ta không còn tình cảm tốt đẹp nữa.

Tiểu Tà vẫn ngoan cố:

– Cô nương tại sao lại phải nói lời quan trọng như vậy? Cô không thể thoát ly sao?

Hắc y thiếu nữ có vẻ ngượng ngập:

– Tha lỗi cho tôi không tháo bỏ tấm khăn che mặt này được.

Tiểu Tà cười:

– Tùy ý cô nương! Tôi không bắt buộc. Sợi dây này thật ra chưa ai có thể mở được sao?

Hắc y thiếu nữ nói:

– Chưa có! Tôi chưa từng gặp qua.

Tiểu Tà kinh ngạc:

– Chưa gặp qua? Chỉ nghe qua cũng chưa sao?

Hắc y thiếu nữ trầm tư:

– Hình như lúc trước có một nàng công chúa bị hại, và cũng bị xiềng tại nơi đây. Sau này ghẹo đến thiên thần đại náo, lập tức sét đánh, mưa gió vần vũ, và tự nhiên dây này bị tháo ra.

Tiểu Tà nghe nói càng thêm náo lòng. Tại sa mạc làm sao có mưa vần vũ đây? Nếu đã có mưa vần vũ thì không có sa mạc rồi.

Tiểu Tà nói:

– Tôi thấy tin đồn này không đáng tin.

Hắc y thiếu nữ buồn bã:

– Tôi sẽ phải nghĩ cách. Thời gian không nữa Giáo chủ sẽ đến. Tôi phải đi thôi!

Hắc y thiếu nữ bay xuống Phật thủ, nhìn Tiểu Tà một cách trù mến, từ từ rút đi.

Qua một lúc, mặt đá mở ra kẽ hở, Giáo chủ dẫn theo mười tên Hắc y sát thủ. Trông thấy năm tên hòa thượng bị điểm huyết, đôi mắt phát sáng, nhìn Tiểu Tà, hắn nói:

– Có người đến đây cứu người sao?

Tiểu Tà thấy không cách nào giấu được, đành nói:

– Không phải cứu. Chỉ đến để thăm tôi.

– Người ấy đâu?

– Tại sau lưng ông kia.

Giáo chủ và mười tên Hắc y sát thủ vội né sang một bên, vận công thủ thế quay ra phía sau, giống như sắp lâm trận vậy.

– Người ở đâu?

Giáo chủ biết bị Tiểu Tà đùa giỡn, nên quát:

– Tiểu tử! Người dám gạt ta sao?

Tiểu Tà làm ra vẻ mặt khổ sở, nói:

– Ái da! Tôi không dối gạt ông. Chỉ vì ông quá sợ hãi, mới nghe tôi nói nửa câu đã làm khó tôi rồi. Ý tôi muốn nói người đó ở sau lưng ông nhưng đã đi mất rồi.

A Tam chọc ghẹo:

– Nếu người quá nóng nảy, sẽ dễ bị bệnh bạo phát.

Giáo chủ cười:

– Chờ ta bắt được hắn mới quay trở lại tính toán với người.

Phật động mở ra, Giáo chủ cùng với mười tên Hắc y sát thủ phóng ra ngoài.

Chỉ chốc lát, Giáo chủ nóng giận trở về, hỏi:

– Người ấy là ai?

Tiểu Tà bình thản:

– Nàng là vợ ta, đến đây thăm ta.

– Người nói láo!

Ba người cười lớn.

Tiểu Tà nói:

– Ông cho tôi nói láo. Vậy thì tôi hết cách giải thích rồi.

Giáo chủ cười nhạt:

– Bắt đầu từ ngày mai các người ăn ít một chút, bốn tọa không tin các người chịu đựng được lâu.

Tiểu Tà khoát tay:

– Tùy ý!

Thì ra Linh Dĩ chưởng lệnh sắp về và Giáo chủ cũng đã nhận được tình hình bên ngoài có nhiều biến chuyển.

Giáo chủ bước đến kiểm tra xích xiềng của ba người rồi mới quay vào huyết động.

Tiểu Tà đợi ông ta đi khuất mới nhún vai nói:

– Ta phải tự lực cánh sinh rồi.

A Tam nói:

– Nhưng sợi dây của anh?

Tiểu Tà rờ rờ sợi dây cột nơi bụng, hơi giận bốc lên, nhìn pho tượng, chửi:

– Mẹ kiếp! Đây là tượng Phật gì mà chuyên môn hại người ta vậy? Tôi không có cách nào thu phục ông hay sao? Không thể bị ông cầm giữ mãi nơi đây.

o O o

Vào mùa thu... Tháng chín...

Tin tức truyền đến, Vệ Tiên được Thiên Linh Giáo và Dương Sơn Kiệt giúp đỡ đánh xuống Dương Nguyên, tiếp tục đột kích ả Chi Khả Quan.

Giao chiến mấy ngày, rốt cuộc tướng giữ thành là Hàn Sanh và Tôn Tường đã tử trận. Đại quân Vệ Tiên thẳng đường tiến đến thành Bắc kinh, chỉ còn cách một trăm dặm. Cả nước chấn động.

Kỳ Ngọc chỉ dụ Y Khiêm chuẩn bị đưa quân ra nghênh địch.

Rất tiếc, Tiểu Tà còn bị nhốt trong Phật điện, không biết đến chừng nào mới thoát ra được để trở về kịp lúc cứu giang sơn của hắn.

Phật điện này trừ các hang động thỉnh thoảng có người đi lại, còn các nơi khác ban ngày cũng như ban đêm đều im lặng như nhau.

Đã mười ngày trôi qua...

Tiểu Tà cũng chưa làm gì để thay đổi được nguy biến.

Một giọng cười ngạo nghễ vang đến, Giáo chủ và mấy chục Hắc y sát thủ đã tới vây kín Phật điện

– Ha.. ha...! Dương Tiểu Tà! Hôm nay chính là ngày chết của ngươi rồi.

Ba người lạnh lùng ngồi dậy.

Tiểu Tà cười:

– Có tin tức rồi sao?

– Không sai!

Giáo chủ tự đắc nói:

– Người nói dóc đã bị lộ đuôi rồi. Hãy chuẩn bị chịu chết đi!

Tiểu Tà bình thản hỏi:

– Tin tức ai báo cho ngươi vậy?

Giáo chủ nói:

– Ta cho ngươi biết cũng không sao. Vệ Tiên hoàng tử đã công đến Chi Khả Quan, đại quân sắp bao vây kinh thành Đại Minh rồi.

A Tam, A Tứ kêu lên:

– Không thể được! Không thể được! Có Tiểu Thất và Siêu tiểu vương gia giữ thành, đừng mong ai phá nổi.

Giáo chủ cười nhạt:

– Ta nói đối với các ngươi làm gì? Bốn tọa báo cho các ngươi biết, bốn tọa trước tiên giết chết các ngươi sau mới đi chi viện. Ha.. ha...! Dù cho quân đội Kỳ Ngọc có anh dũng thế nào cũng không thể chịu nổi trận chiến này.

Tiểu Tà nói:

– Như vậy tôi phải tin lời ông rồi.

– Tin rồi thì càng tốt! Người chết cũng được nhắm mắt.

Tiểu Tà mân mê sợi dây nơi bụng, nói:

– Cái “Thất Thiên Thằng” này không ai mở ra được sao?

Giáo chủ nói:

– Người tưởng rằng ta tha ngươi được sao? Sợi dây này từ xưa đến nay đã cột lại thì không ai mở ra được.

Tiểu Tà cười:

– Ủ! Vậy mới là kỳ bí, kỳ tích...

Giáo chủ thấy Tiểu Tà nét mặt hân hoan trong lòng có chút nghi ngại, nói:

– Người đã có phương pháp gì thoát hiểm sao?

Vừa nói Giáo chủ vừa dõi mắt nhìn sợi dây, xem có gì biến chuyển không.

Tiểu Tà lắc đầu:

– Tôi đã hết cách. Sợi dây này vẫn nguyên vẹn như xưa.

– Như vậy người nói cái gì là kỳ bí, kỳ tích?

Tiểu Tà thản nhiên:

– Ta Dương Tiểu Tà, một đời oanh liệt, kiệt liệt... Bây giờ sắp chết ta phải kéo pho tượng này đi, thật không phải kỳ bí, kỳ tích sao?

Giáo chủ nghe nói mới hiểu rõ, cười:

– Có Phật Tổ bảo hộ người trên đường về Tây Thiên. Người an tâm khỏi sợ ma bắt rồi.

Tiểu Tà nói:

– Nói rất đúng! Thời gian đã đến, không cần người động thủ. Ta thà bị siết chết, chỉ tiếc người đưa tiễn ta quá ít, hãy tuyển thêm dẫn đến đây đi!

Giáo chủ nói:

– Một vị quốc vương qua đời cũng chỉ có bốn mươi người đưa tiễn. Người ít hơn có mười người thì đã quá đủ rồi.

Tiểu Tà bất đắc dĩ nói:

– Thôi cũng được vậy! Hãy mau tránh ra! Ta muốn kéo Phật về Tây Thiên rồi.

Tiểu Tà quay về A Tam, A Tứ, nói rất khô khan:

– Chết sống có số mạng. Nhìn nhau lần cuối để nhớ mãi nghìn thu.

Tiểu Tà hét lên một tiếng, thối lui ra sau, sợi dây trong lưng Tiểu Tà dính vào tượng Phật rất chặt, Tiểu Tà vận hết sức lực ra kéo.

Phật tượng to như núi. Một khối đá bất động đã cấu tạo nơi đây không biết tự bao giờ.

Giáo chủ cùng một số thủ hạ có cảm giác như đang xem một con khỉ diễn trò.

Tiểu Tà cổ họng như phồng to lên, ráng hết sức vẫn không tiến triển chút nào, trái lại sợi dây còn siết chặt hơn nữa.

Bỗng hắt hét lên:

– A...!...

Tiếng hét của Tiểu Tà rền vang, rung chuyển không gian. Cả pho tượng như di chuyển.

Tiếp theo:

– Âm!

Tiếng phát ra như sấm. Pho tượng đổ xuống kéo theo không biết bao nhiêu đất đá lăn xuống ào ào. Thật đúng là cảnh động địa băng sơn.

Từng khối đá nhỏ nứt ra, lăn xuống triền núi, gió lộng cát bay. Đền trong động tắt hết. Tiếng âm âm kéo dài mãi, như thiên binh vạn mã đi qua. từ tảng đá này tróc lên kéo theo nhiều tảng đá khác lăn xuống chân núi.

Giáo chủ thấy vậy sợ hãi kêu:

– Mau cản trở hấn!

Tiểu Tà đã dùng toàn lực kéo Phật tượng. Đến lúc Phật tượng đổ xuống thì A Tam, A Tứ đều bị giật mình, kinh hãi đến ngất xỉu trong nguy biến.

Thấy Giáo chủ và bọn Hắc y sát thủ công đến, Tiểu Tà hét to:

– A Tam! A Tứ! Mau...

A Tam, A Tứ nghe được tiếng hét của Tiểu Tà bỗng sức tỉnh. Hai người này đã phục hồi công lực, nên vội vã phóng tới như hai gọng kìm, tấn công chớp nhoáng vào đám Hắc y.

Cả tòa Phật động đều chìm trong cơn bão kiếm.

Tượng Phật đã đổ, Tiểu Tà cố hò hét lên, dù sao kéo được tượng Phật cũng là một kỳ tích trong đời hấn.

Một phần pho tượng bị bể còn dính trong sợi dây, Tiểu Tà vẫn cứ kéo chạy khắp nơi, chạy đến đâu núi non lở đến đó, đất đá lăn xuống chân núi như mưa.

Giáo chủ thấy Phật tượng đã đổ nát, núi lở đá lăn, không còn dám ở lại, vội quay vào huyết đạo trốn đi.

Tiểu Tà thấy địch thủ đã trốn hết liền ra lệnh cho A Tam, A Tứ:

– A Tam, A Tứ! Hãy mau rút lui!

Bấy giờ dân chúng trong vùng cũng rất kinh hoàng.

Ky Mộc Sơn xưa nay được dân chúng tôn là vùng đất Thánh, giờ đây nơi này lại xảy ra sập đổ, họ cho đó là thần thánh nổi giận xử phạt muôn người.

Qua một thời gian khá lâu, nơi này mới trở lại yên tĩnh với đầy vết tích tang thương.

o O o